

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «АНТОНІНА КУЧЕРЕНКО ПРОТИ УКРАЇНИ»
(AFFAIRE ANTONINA KUCHERENKO c. UKRAINE)**

(Заява № 45092/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

*Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44
Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням..*

У справі «Антоніна Кучеренко проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палату, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова, вул.
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (B. Буткевич),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Дж. Боррего Боррего (J. Borrego Borrego),
пані Р. Ягер (R. Jaeger),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року,
прийняти таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 45092/04), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянкою України пані Антоніною Леонідівною Кучеренко (далі – заявниця) 4 грудня 2004 року

2. Уряд України (далі – Уряд) представлений його Уповноваженим - паном Юрієм Зайцевим, з Міністерства юстиції.

3. 15 грудня 2005 року Суд направив на комунікацію Уряду скаргу заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції він вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявниця народилась в 1969 році і проживає в м. Макіївці.

5. 25 травня 1999 року заявниця придбала на публічних торгах, проведених державною виконавчою службою, житловий будинок, який належав громадянину Н.

6. Ухвалою від 27 травня 1999 року суд утвердив акт продажу жилого приміщення. 2 червня 1999 року нотаріус видав заявниці свідоцтво на право власності на будинок. Між вереснем 1999 року та

квітнем 2000 року заявниця провела численні ремонтні роботи в будинку.

7. Рішенням від 27 лютого 2001 року суд першої інстанції визнав недійсними публічні торги та свідоцтво на право власності у зв'язку з порушенням Цивільного процесуального кодексу державною виконавчою службою при здійсненні продажу.

8. В незазначену дату заявниця подала позов проти державної виконавчої служби та громадянина Н. про стягнення грошової суми, яка була внесена за будинок, та відшкодування коштів, затрачених на ремонт. Вона вимагала також грошову компенсацію для відшкодування зазнаної моральної шкоди. Рішенням від 9 січня 2003 року суд першої інстанції зобов'язав державну виконавчу службу Червоногвардійського району м. Макіївки та громадянина Н. виплатити заявниці суми в розмірі 18 843,40 грн¹ та 3008,20 грн² відповідно.

9. Листом від 27 січня 2005 року державна виконавча служба Донецької області повідомила заявницю про неможливість звернення стягнення на майно державної виконавчої служби, посилаючись на Закон України «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» № 2864-III від 26.12.2001 року, який забороняє примусовий продаж майна господарських товариств, у статутних фондах яких частка держави становить не менше 25 відсотків, на відшкодування боргів.

10. В незазначену дату державний виконавець звернувся до суду з клопотанням про заміну боржника на Державне казначейство, аргументуючи це тим, що відповідно до статті 11 Закону «Про державну виконавчу службу» шкода, заподіяна державним виконавцем під час виконання своїх службових обов'язків, підлягає відшкодуванню за рахунок держави. Рішенням від 4 березня 2005 року суд першої інстанції у задоволенні даного клопотання державному виконавцю відмовив.

11. 22 червня 2005 року виконавчий лист був повернений стягувачеві у зв'язку з відсутністю майна у боржника.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Ромашов проти України», № 67534/01, пп. 16-18, від 27 липня 2004 року, та «Сокур проти України», № 29439/02, п. 18, від 26 квітня 2005 року.

1. 3 200 євро приблизно.

2. 511 євро приблизно.

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО ПРЕДМЕТА СПОРУ

13. Суд зауважує, що після комунікації справи Уряду заявниця повідомила листом від 27 квітня 2006 року про нові скарги щодо невиконання рішення від 24 лютого 2005 року, відповідно до якого їй призначено виплатити певну компенсацію за невиконання рішення від 9 січня 2003 року.

14. Суд нагадує, що до його компетенції, в цілях прискорення процедури, належить розгляд послідовних фактів, за умови якщо вони походять зі скарг, які були комуніковані (див., *mutatis mutandis*, ухвала «Olsson c. Suede» (№ 1) від 24 березня 1988 року, серія А № 130, с. 28-29, п. 56).

15. Однак Суд зазначає, що, навіть якщо рішення від 24 лютого 2005 року було постановлене у зв'язку з тривалим виконанням рішення від 9 січня 2003 року, заявниця повідомила про існування даного рішення тільки через один рік і два місяці після його оголошення і відповідно через чотири місяці після комунікації заяви Уряду.

16. Відповідно Суд розглядатиме тільки початкові скарги, які стосувались невиконання рішення від 9 січня 2003 року.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОГО ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

17. Заявниця стверджує, що оскільки невиконання рішення від 9 січня 2003 року стосується державної виконавчої служби, то воно повинно розглядатись як порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції, які передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на ... розгляд його справи упродовж розумного строку ... судом, ... який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.»

А. Щодо прийнятності

18. Суд стверджує, що дана заява не може вважатись явно необґрунтованою в сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд не бачить інших причин, щоб визнати заяву непринятною. Отже, вона має бути визнана прийнятною.

В. Щодо суті

19. Заявниця підтримує свої скарги.

20. Уряд не надав зауважень.

21. Суд нагадує, що державний орган не може посилається на відсутність коштів як на виправдання невиконання заборгованості, яка була присуджена рішенням суду (див. рішення «Бурдов проти Росії», № 59498/00, п. 35, CEDH 2002-III, «Ромашов проти України», № 67534/01, п. 43, рішення від 27.06.2004 року). Таким чином, ухиляючись від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення на протязі майже трьох років і восьми місяців, державні органи України частково позбавили положення пункту 1 статті 6 Конвенції їх сенсу.

22. Цих фактів достатньо, щоб Суд у даній справі визнав порушення пункту 1 статті 6.

23. Беручи до уваги констатацію порушення пункту 1 статті 6, Суд не вважає за потрібне розглядати це у світлі вимог статті 13 (див. «Деркач і Палек проти України», № 34297/02 та № 39574/02, п. 42, рішення від 21 грудня 2004 року).

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію»

А. Шкода

25. Заявник вимагає 25 000 євро для відшкодування матеріальної та нематеріальної шкоди.

26. Уряд не надав зауважень.

27. Суд, здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, вважає за доцільне присудити заявнику 1000 євро на відшкодування всієї шкоди.

В. Витрати

28. Заявник не зазначив жодних вимог щодо компенсації витрат.

С. Пеня

29. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;;
3. *Вирішує*, що немає підстав розглядати окремо скаргу заявниці у світлі статті 13 Конвенції;
4. *Вирішує*, що
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявниці 1000 євро (одну тисячу євро) як компенсацію матеріальної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з заявниці;
 - б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
5. *Відхиляє* інші вимоги заявниці щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою та повідомлено письмово 14 грудня 2006 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

П. ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова

